

Žena a muž.

Ve svých přednáškách „Bytostné“, „Malí bytostní“, „V hrubohmotné dílně bytostných“ a „Duše putuje ...“ jsem podal část vědění o neustálém působení ve stvoření. Vysvětlil jsem malou část z vašeho blízkého okolí, a to také jen o tom, co je s vámi zcela úzce spojeno. Nedal jsem to však jen k tomu, abyste si to uvědomili, nýbrž k **tomu** účelu, abyste z toho na zemi pro sebe mohli získat užitek pro svůj život, **nyňí**, v hrubohmotném těle. Jakož i současně k požehnání těch, kteří jsou s vámi a kolem vás.

Vědění o tom vám nepřináší žádný užitek; neboť každý lidský duch má svatou povinnost každé vědění přínosně zužitkovat k rozvoji a k radosti všech, kteří jsou s ním spojeni nebo s ním jen přicházejí do styku. **Pak** z toho má jeho duch vysoký zisk, jinak nikdy.

Ten bude však osvobozen ode všech překážek a bezpečně povznesen v zákoně vzájemného působení až k oné výši, ve které může trvale čerpat síly, které jsou prozářené Světlem a musí přinášet požehnání tam, kde padnou na správnou půdu zde na zemi. Tak stane se vědoucí silným prostředníkem vysoké Boží síly.

Proto vám chci ukázat, co jste si z posledních přednášek mohli vzít pro pozemskou cestu a co si také vzít musíte; neboť Slovo nesmí zůstat bez použití.

Ve velkých rysech jsem vás upozornil na malou část tkaní a působení zcela určitých druhů bytostných ve stvoření a ukázal

jsem vám také, že lidský duch v tom doposud zcela nevědomě bloudil.

Bytostné ve věrnosti působí a tká v domácnosti velkého stvoření, zatímco duchovní lze pozorovat jako v něm putujícího hosta, který má povinnost harmonicky se podřídít pořádku této velké domácnosti a s nejlepšími dovednostmi povzbudivě podepřít působení bytostných. Má tedy přiložit ruku k udržování velkého díla, které mu poskytuje přibýtek, možnost existence a domov.

Správně pozorováno, musíte si to **takto** představit: **Vysoké bytostné ze sebe zrodilo nebo vydalo ducha a nabízí mu ve své velké domácnosti stvoření možnost radostného bytí!**

Ovšem za předpokladu, že tento duch neporuší harmonii domácnosti; neboť jinak by se stal nemilým hostem a podle toho by se s ním také jednalo. Nikdy pak nebude moci dosáhnout a požívat bytí plného radosti.

Host má samozřejmě při tom také povinnost nebrzdit tuto domácnost, nýbrž vřadit se do pořádku v ní platného, a dokonce ho jako protihodnotu za pohostinnost **podporovat a chránit**.

Může se to konec konců k lepšímu pochopení vyjádřit také jinak, aniž by se tím posunul vlastní smysl: Veliké, všeobsahující Božsky bytostné štěpí se do dvou částí, do části aktivní a části pasivní nebo do části pozitivní a části negativní.

Pasivní nebo negativní část je část **jemnější**, citovější, mírnější část, aktivní nebo pozitivní část je **hrubší** a část ne tak citová!

Citovější část, tedy část pasivní, je však **silnější** a všepřevažující část, která ve skutečnosti má **vedoucí** účinek. Ona je ve své citovosti schopnější přijímat a je citlivější na tlak, a proto uzpůsobena jistěji stát a jednat v síle svaté Boží vůle jakožto nejvyšším tlaku. Pod tlakem je zde míněno zákonité **působení vyššího druhu** na druh nižší, ne snad nějaký svévolný násilný akt, žádný tlak násilně proměnlivé panovačnosti. —

Tím vidíte velký obraz před sebou, sestupující shora dolů, a již není těžké pochopit, že se další důsledky ve stvoření vždy zcela přirozeně opakují **stejným způsobem** a nakonec jsou také přenášeny na odštěpení lidských duchů **pozdějšího stvoření**, jakožto důsledek jednotného zákona, který se táhne skrze celé stvoření. Je jen nazýván jinak v různých úrovních a stupních ochlazení.

Tak ztělesňuje v tomto odstupnění lidská **žena** pozdějšího stvoření citovější bytostné jako negativní, pasivní část a muž hrubší duchovno jako pozitivní, aktivní část; neboť toto jednou již použité rozštěpení opakuje se také dále v již odštěpených částech stále znovu a nepřetržitě dál, takže se může říci, že **celé stvoření sestává vlastně jen z rozštěpení!** Skutečně silnější část, tedy skutečně panující, je však při tom vždy část citovější, tedy mezi lidmi to je **ženství!** To má svým druhem mnohem snazší, aby bylo v cítění poslušno tlaku Boží vůle. Tím má a dává také nejlepší spojení s jedinou skutečně živou silou!

Tento zákon stvoření chce být dbán také výzkumníky a brán v úvahu vynálezci. Skutečně mocnější a silnější část je vždy citovější, tedy negativní neboli pasivní část. Citovější část je vlastně část **určující**, aktivní část jen **provádějící!**

Proto také silně působí při každém normálním vývoji všechno ženské v nevědomých počátcích vždy čistě se zachvívajíc jen **povznášejícím** účinkem na vše mužské, jakmile toto přichází k tělesné zralosti. S tělesnou zralostí probouzí se současně velké pohlavní citění, které vytváří spojení nebo most k činnosti **duchovního jádra** pozemského člověka v rovině hrubé hmotnosti, tedy zde na zemi.

To přece znáte již z mého Poselství. To vše probíhá **současně**. Jedno s sebou ihned přináší druhé. Poznáte v tom ohromnou pomoc, která se lidskému duchu na zemi dostává skrze zákony stvoření! Uvidíte téměř nepopsatelnou ochranu a milostiplné, skutečně sotva přehlédnutelné opory pro vzestup. Také tím přesně dané, bezpečné **cesty**, na kterých nikdo nemůže bez úmyslu zbloudit. Musí být vynaloženo již velmi mnoho špatné vůle, dokonce vzpurného úsilí, pokud se člověk snaží tyto věci povrchně odsunout stranou a nechat je bez povšimnutí. Ano, člověk se musí dokonce proti všem těmto samočinným pomocem násilně bránit, aby je **nevyužil!**

Přesto však tak jedná. Proto jsem řekl záměrně, že v „nevědomých“ počátcích zralosti vyvolá ženský vliv u mužství **vždy** čisté zachvívání k výšinám, protože zde neovlivněn zkaženým rozumem působí jen podle Božích zákonů ve stvoření! Teprve když rozum s veškerými svými dovednostmi je i zde probuzen a začne působit, je toto čisté a s ním i veškerá pomoc skrze špatné myšlení zavlečeno do špíny a znehodnoceno.

Toto špatné myšlení je vytvořeno nečistotou ženství, sváděním, přemlouváním falešných přátel, špatnými příklady a v neposlední řadě také falešným směrem v umění a literatuře.

Jsou-li tím však tyto mnohé mosty ke světlým, čistým výšinám jednou strženy a přerušeny, pak je velice těžké najít cestu zpět! A přece dává i zde všemoudrý Stvořitel ve své dobrotě v zákonech velikého stvoření ještě tisíceré možnosti a opět také samočinné pomoci, pokud se jen zbloudilý lidský duch v sobě napřed snaží skutečně s vážným chtěním otevřít se čistému.

Poselství dává ve všech těchto věcech již dostatečné vysvětlení, takže nových poukazů na to vám již není třeba.

Lidé, vy vůbec nevíte, jaké milosti stále znovu a téměř denně zašlapáváte, a proto také nevíte, jak veliká a stále se každou hodinou zvětšující je tíha vaší viny, kterou **v každém případě** musíte **vyrovnat**; neboť všechny zákony Boží, které spočívají ve stvoření a pomáhají vám, jsou také proti vám, pokud jich nechcete dbát!

Nutnost poznání nemůžete obejít. Ani jeden ze všech tvorů. A zákony jsou **lásk**a Boží, která vám zůstala nepochopitelnou, protože jste se z ní snažili učinit něco zcela jiného, než skutečně je.

Učte se a poznávejte! Ženo, pokud se neprobudíš ke své **skutečné** hodnotě ve stvoření a nebudeš podle toho pak i jednat, rozdrtí tě zpětné působení veliké viny, dříve než tušíš! A ty, muži, spatřuj nyní konečně v ženě onu velikou pomoc, kterou potřebuješ a nikdy nemůžeš postrádat, pokud se chceš zachvívát v zákonech Božích. A cti v ženě to, k čemu ji Bůh určil! Způsob tvého cítění k ženě stane se ti branou ke Světlu. Na to nikdy nezapomeň. —

Ponořte se jednou do všech těchto líčení. Budete je ve svém prožití nacházet všude potvrzena. Položte vždy tato slova za základ svého pozorování. Budete tím mnohé **vidět** zcela jinak, také lépe poznávat než doposud. Dokonce i v nejmenších věcech projevuje se to zcela zřetelně. Nejen na zemi, nýbrž v celém stvoření.

Budete se nyní snad ještě ptát, **proč** je lidská žena tou **citovější** částí. Proto chci vám také na to dát hned odpověď:

Žena tvoří při oddělení nebo odštěpení **most** mezi bytostným a duchovním! Proto musela také **nejprve** povstat Pramátí, než nastalo nebo se mohlo odehrát další odštěpení.

A mostem mezi nejbliže vyšším bytostným a z něj vystoupivším duchovním je vždy žena právě odštěpené úrovně. Z tohoto důvodu má v sobě ještě zachovanou zvláštní část její vlastní úrovně nejbliže vyššího bytostného, která muži schází.

Lidová mluva říká i zde opět správně, když tvrdí, že žena je více **spjata s přírodou** než muž! Žena je skutečně více spjata s přírodou v **každém** ohledu. Vy, kdo znáte Poselství, však víte, že výraz spjatý s přírodou neznamena nic jiného než užší spojení s bytostným!

Tak je tomu ve velké domácnosti stvoření! Z toho máte pro sebe vyzískat poučení a toto moudře přenášet do pozemského života. **Jak** to můžete udělat, vám chci dnes říci. Když to opomenete, tak se **nevřadíte** do záchvěvů harmonie domácnosti, ve které jste hosty. A když chcete jednat jinak a jít jinou cestou, než kterou vám stvoření samo zřetelně ukazuje, tak vám nemůže nikdy rozkvést úspěch, nikdy vám nevzejde pravá radost ani mír,

po kterém vy tak toužíte.

Všechno musí selhat a zhroutit se, co se nezachvívá ve smyslu a zákonech tohoto stvoření; neboť to tím nejen ztrácí každou oporu, nýbrž si vytváří protiproudy, které jsou silnější než každý lidský duch a jeho samotného i jeho dílo nakonec vždy přemohou.

Postavte se tedy nyní konečně do dokonalosti harmonie stvoření, pak budete nacházet mír a úspěch.

Především v tom nejprve pochybila žena; vinu na tom však má zejména také muž. Avšak samozřejmě proto ani o vlásek méně žena, která se vůbec podle něj nemusela řídit. Každý je sám pro sebe při tom zodpovědný. Hlavním zlem toho všeho bylo také v tomto opět dobrovolné podřízení se rozumu.

Žena pozdějšího stvoření měla tvořit most od bytostného k duchovnímu. Most od **toho** bytostného, ze kterého se duchovní pozdějšího stvoření teprve oddělilo! Ne však od toho bytostného, které se po oddělení posledních zbytků duchovna ponořilo ještě dál, aby vytvořilo most ke hmotnosti a dalo původ všem duším zvířat.

Z hlediska hodnoty ve stvoření přichází tedy v odstupnění směrem dolů v první řadě žena a teprve **pak** muž. Avšak žena pozdějšího stvoření v tom zcela selhala. Nestojí na **tom** místě, které jí stvoření přidělilo a určilo.

Velkou část bytostného, ne však toho nižšího, nýbrž vyššího, podržela žena v sobě jako most a mohla, **měla** tak zůstat přístupná Boží vůli jako samo bytostné, které se zachvívá jen ve

vůli Boží. Podmínkou samozřejmě bylo, že tuto část bytostného udrží **čistou**, čistou k vycítění Boží vůle, zákonů ve stvoření!

Místo toho otevřela toto cítění jen příliš rychle a lehce všem uměním svodu Lucifera. A poněvadž je žena svým zvláštním druhem spojení k bytostnému ve stvoření silnější než hrubší duchovní druh muže, a tím **určující** nebo, řekněme udávající tón v nejdoslovnějším smyslu, tak hravě s sebou strhla muže do hlubin.

Z tohoto důvodu jsem volal také již ke všemu ženství ve svém Poselství, že má muže při vzestupu **předcházet**; neboť je to jeho povinnost, poněvadž to spočívá v jeho dovednostech! Nejen proto, aby tím splatilo vinu, kterou si na sebe od počátku uvalilo. Je to akt milosti sám pro sebe, který se sám od sebe vzájemně působě spustí ve chtění ke vzestupu.

Žena pozdějšího stvoření přesto **mohla** navzdory svému bytostnému přídavku takto padnout, protože jako **poslední svého druhu** byla **nejvíce vzdálena** z Boží blízkosti! Zato však měla v části vyššího bytostného v sobě silnou kotvu, které se mohla přidržet a také by se skutečně držela, pokud by k tomu žena jen měla vážnou vůli. Avšak hrubší duchovní v ní chtělo jinak. A vzdálení z blízkosti Boží mu dalo triumfovat.

Žena **mohla** padnout, avšak **nemusela**! Neboť měla po boku dostatek pomoci. Ona však tyto pomoci vůbec nepřijala tím, že je nepoužila.

Avšak v říši tisíce let to musí být **jiné**. Žena se nyní změní a bude žít jen podle vůle Boží! Bude očištěna, nebo zahyne v soudu; neboť obdrží blízkost Boží zde na zemi nyní bezprostředně! Tím

nyňi již odpadne **každá** omluva pro veškeré ženství! A každá žena, která svou bytostnou část v sobě ještě rouhavě a hříšně **zcela** nezasypala, ta **musí** nyní cítit blízkost Boží a v ní zmohutnět ke zvýšené síle a nesmírné moci! Podle živoucích zákonů ve stvoření! Avšak jen ty, které jsou ještě schopny vděčně poznat tlak čisté Boží síly jako takový, mají tuto samočinnou pomoc.

Ta však, která již více **nemůže** ani nechce ji cítit, ta uschne a neudrží si již dlouho možnost se ještě nazývat ženou.

Nyní se samozřejmě budete ptát, jak může dojít k tomu, že se mnohá lidská duše na zemi může inkarnovat někdy jako žena a podruhé jako muž. Řešení pro to není tak těžké, jak si myslíte; neboť **v každém ohledu** pravá žena **nikdy** nepřijde do stavu, aby se musela hrubohmotně inkarnovat jako muž.

Takový děj je opět jen jedním ze špatných následků panování rozumu, jakkoliv zvláště to také může znít.

Pozemská žena, která se podrobí rozumu, potlačuje tím právě své **pravé ženství**. Toto je potlačeno, protože tvoří **citovost**, kterou chladný rozum zazdívá, a tím se osudová vlákna navazují tak, že taková žena se podruhé bude **muset** inkarnovat jako muž, protože přece po tomto potlačení a zazdění převládá jen hrubší duchovno a vlákna se podle zákonů stvoření jinak navázat nemohou. Takovéto inkarnační přeměny jsou pak nutné, protože se **musí** rozvinout **všechno**, co v lidském duchovním jádru vzklíčí. Zejména nynější nepřirozené, tedy zákonům stvoření neodpovídající napodobování mužů světem žen, jakož i vyložene rozumová práce musí způsobit těžké následky pro ženství, protože v tom spočívá porucha harmonie stvoření!

Ony všechny potlačují své pravé ženství a **musely** by pak podruhé dojít k inkarnaci v mužském těle. To by nebylo samo o sobě ještě vůbec tak špatné. Avšak při tom má ještě slovo okolnost, že ženská duše při tomto pokřivení jejího úkolu v mužském těle může působit sice **chytře**, přesto však jen tělesně, nikdy také nebude duchovně a duševně pravým mužem! Je to a zůstává to zblouděním.

Tyto případy ve zkřivení stvoření se děly **doposud**, avšak v tisícileté říši nebudou více možné; neboť pak nebudou moci všechny takové ženské duše, které zazdily své ženství, vůbec přijít k inkarnaci na zemi, nýbrž všechny v soudu klesnou jako nepotřebné mezi masy tažené do rozkladu. Ony všechny jsou ztracené, pokud se ještě včas nerozpomenou na svůj úkol jakožto ženství a nebudou podle toho působit.

Právě tak je tomu i naopak. Mužská duše, která skrze změkčilost se ve svém myšlení a jednání přiklání příliš ženskému způsobu, přinutila se tím sama skrze tím vzniklá vlákna k pozdější inkarnaci v ženském těle. Při tom bylo však právě tak nemožné, aby taková duše mohla být pak **pravou** ženou, protože jí schází část k ženství náležejícího vyššího bytostného.

Z tohoto důvodu nacházíme na zemi často muže s převážně ženskými vlastnostmi a ženy s převážně mužskými vlastnostmi! Oba **druhy** jejich duší však nejsou pravé, nýbrž pokřivené, a ve stvoření samotném kromě možnosti hrubohmotného rozmnožování zcela neupotřebitelné.

Směrodatné a podstatné pro celé jeho bytí je při tom také **první rozhodnutí** duchovního zárodku, které se ovšem neudálo vědomě, nýbrž spočívá jen ve vnitřní probouzející se touze! Vede-

li toto nutkání k jemnější činnosti, tak je tím bytí duchovního zárodku rozhodnuto k ženství; neboť tím zachová si nebo podrží část vyššího bytostného, z něhož se uvolňuje nebo odštěpuje. Přikloní-li se k hrubšímu, aktivnímu nebo pozitivnímu působení, tak se od něj pozvolna zcela uvolní něžná, jemnější část vyššího bytostného a zůstane zpět; ano, je samočinně vypuzena, takže takovýto duchovní zárodek je tím zásadně rozhodnut pro mužství.

V tom naplňuje se také pro duchovno ihned na počátku záruka jedinečného svobodného rozhodnutí, které je zvané svobodnou vůlí.

Žena! Co již říká toto slovo samotné jakožto souhrnný nebo výchozí pojem čistoty, půvabu, touhy po světlých výšinách!

Co jsi také ze sebe měla učinit, ty pozemská ženo, jak jsi měla být velikou, vznešenou, ušlechtilou, a **co** jsi ze sebe udělala!

Neumíš již více vycítit, že tvoje tak velmi oblíbená společenská hra chtít se uplatnit a jevit se jako žádoucí, že každé **slovo**, ba každý **pohled** v tomto z mužské strany je ve skutečnosti potupou tvé ženské důstojnosti! Pošpiněním tvé Bohem chtěné čistoty.

Kdyby nebylo ještě **několik** mezi vámi na zemi, v jejichž duších je ještě možné zakotvení Boží vůle, bylo by vskutku lepší, kdyby pohyb ruky Boží tyto karikatury ženství smetl z čisté půdy překrásného stvoření.

Avšak kvůli těm několika věrným smí pozemská žena skrze Boží přítomnost povstat k té výši, která jí byla již od počátku

určena!

Blaze ti, pozemské lidstvo, které si tuto milost **nezasloužíš**, a přece ji smíš přijmout!

Řid' se však v budoucnosti přísně podle zákonů Božích!

Čistota pozemské ženy spočívá v její **věrnosti**! Neboť **věrnost je čistota**! Žena bez věrnosti je nehodna, aby byla nazývána ženou! A nevěrná je každá žena, která si zahrává rozmarně s muži ve slovech nebo v myšlení! Nevěrná vůči sobě samotné a vůči svému vysokému úkolu v tomto stvoření, tedy i na zemi!

Jedině naprostá **věrnost** dává v ženě povstat **všem** ctnostem. Ani jedna z nich nebude chybět!

Tak jako si lidé vytvořili z cudnosti jednostranný, nepohyblivý a tím naprosto falešný, malicherný pojem, tak okleštili ve svém nízkém myšlení také vysoký pojem čistoty v něco neohrabaného a směšného! Učinili jste z ní karikaturu, nepřirozené pouto, které je v rozporu se zákony stvoření, je zcela falešné a svědčí jen o zúžení malicherného rozumového myšlení.

Čistota lidské ženy spočívá jedině v její **věrnosti**! Ano, ona **je** pro člověka věrností!

Řeceno zcela jasně: Čistota je u lidí **ztělesněna** ve věrnosti! Kdo to **správně** pochopil, ten v tom bude moci také nalézt vždy pravou cestu a po ní jít, a ne v duševním křečovitém sevření zatlačovat stranou zákon stvoření. Musíte se proto pokusit naučit se tomu **správně** rozumět.

Čistota je jedine **Božská!** Proto nemůže **člověk** jako takový vůbec mít čistotu samotnou v její původní formě; neboť on je přece jen částíčkou ve stvoření a podléhá jako takový zcela určitým zákonům. **Čistota však může spočívat jen v Božské dokonalosti; ona patří k této dokonalosti!**

Člověk tedy nemůže mít vůbec čistotu v pravém smyslu, nýbrž ji je schopen obrazně **ztělesňovat** podle svého druhu, tedy v pozměněné formě ji zobrazovat ve věrnosti! Věrnost je tedy odstupnění čistoty pro lidi. Člověk staví na místo Božské čistoty věrnost. A v první řadě a v nejušlechtlejším smyslu žena! Cokoliv učiní, je **čisté**, jakmile to koná ve věrnosti! U muže to není jiné. Věrnost **je** pro každého člověka čistotou!

Věrnost musí být ovšem **pravá**; nesmí vézet jen v klamných představách. Pravá věrnost může žít jen v opravdové lásce, nikdy ve vášních nebo fantazii. V tom opět spočívá ochrana a také měřítko, které slouží ke zkoumání sebe sama.

Člověk nemůže být Božský a musí se řídit podle zákona **svého druhu**. Všechno ostatní je znetvoření, nepřirozené, nezdravé, a je jen následkem falešných názorů, domýšlivé žádostivosti, která žene k tomu, za každou cenu být nápadný nebo stát stranou od bližních, být obdivován nebo snad také vykonat před Bohem něco zvláštního. Avšak nikdy při tom není něco pravého a přirozeného, nýbrž je to nesmyslné, násilné duševní zmrzačení, které přináší také tělesné újmy. Nespočívá v tom naprosto nic velkého nebo vznešeného, nýbrž to jen ukazuje groteskní křečovitě sevření, které ve stvoření působí směšně.

Člověk může ve stvoření dojít k užitečnému uplatnění jen tehdy, když zůstává tím, čím být má, a snaží se skrze zušlechtění

zdokonalit **svůj druh**. To však může dosáhnout jen v záchvěvech zákonů, ne však, postaví-li se mimo ně.

Věrnost je proto **nejvyšší ctností** každé ženy; ona ji také nechá zcela splnit vysoký úkol v tomto stvoření!

Lidé, dbejte nyní **tohoto**:

Vysoké, jemné bytostné, tedy to nejcitovější a mírnější, **vede domácnost** v tomto velikém stvoření! Tím je také ženě určen její úřad, který je schopna zcela naplnit: V pozemském bytí vést **domácnost**, poskytovat domov v pravém smyslu! Učinit tuto zemi harmonickým domovem je v budoucnosti úkolem ženy, který může rozvinout až k umění! V tom spočívá všechno a v tom musí všechno dostat svůj základ, pokud to má prospívat a rozkvétat!

Domov musí být skrze ženu učiněn **svatyní!** Chrámem Boží vůle! **V tom** spočívá uctívání Boha, když nasloucháte Jeho svaté vůli ve stvoření a svůj život, své působení na zemi řídíte podle ní.

A také muž, jehož povolání doposud bezvýhradně dokazovalo jen rozumové otroctví, změní se skrze druh ženy, pokud bude donucen poznat v ženě ukazatel k ušlechtilosti.

Pohlížejte vždy na domácnost tohoto stvoření a budete vědět, jak si máte svůj život **na zemi** rozdělit!

Muž však nesmí bezohledně rušit pořádek domácnosti, ať už z ledabylé nedbalosti, nebo panovačnosti; neboť činnost ženy v domácnosti je přesně tak důležitá jako jeho činnost v povolání. Je jen jiného druhu, avšak také nepostradatelná. Úkol ženy v domově zachvívá se v Božím zákonu, jehož si naléhavě žádá pozemské tělo, které hledá v domově zotavení, klid, výživu a v

neposlední řadě ... **duševní harmonii**, která osvěžuje a poskytuje novou pobídku, novou sílu pro **každou** činnost manžela!

Musí však v tom být zcela harmonické vyrovnání. Proto si má také žena vážit práce muže a nedomnívat se, že jen jedině **její** činnost smí být rozhodující. Činnost obou částí má být k sobě **připojena** ve stejnoměrném zachívání. Jedno nesmí rušit druhé.

Muž tedy nesmí skrze svévoli rušit pořádek v domácnosti nebo vnášet zmatek, nýbrž musí skrze pořádnost a rostoucí chápání být při tom ještě i nápomocen, aby si všechno mohlo zachovat harmonický vývoj.

To je to, co se ze stvoření naučit můžete a naučit **musíte**. V říši tisíce let k tomu budete navíc ještě donuceni; jinak byste nemohli v ní více obstát. A kdo v ní pak obstát nemůže, ten bude v zákonech stvoření vymazán, protože již více není hoden požehnání stvoření.

Vy víte, že říše tisíce let je pro každého člověka tohoto pozdějšího stvoření **vyděděním!** Vyděděním jeho doposud v něm směrodatné svobodné vůle. On selhal ve svém dětinsky podivínském jednání a myšlení a musí se proto nyní učit **poslouchat**, nebo zahynout. S tím okamžikem, kdy vkročila **vůle Boží** na tuto zemi, je jí lidská vůle, která na ní doposud mohla panovat, **podřízena**, podle zákona stvoření! Na tom nelze nic změnit. Z tohoto zcela jediného důvodu již není lidská vůle více rozhodující. To se nyní rychle ukazuje v přírodě, mezi lidmi a v lidech samotných, jakož i v každém tvorů.

Člověk má svou svobodnou vůli **k rozhodnutí** již jen **pro sebe sama**, jak tomu také bylo již doposud. V této dosavadní

možnosti rozhodnutí o sobě samém spočívalo a spočívá také ještě provádění svobodné lidské vůle. Pouze a jedině v **možnosti rozhodnutí! Následky** všech těchto jím samým učiněných rozhodnutí padají vždy na něj zpět, ať chce nebo nechce; na tom on nemůže nikdy nic změnit. Nyní zasáhne ho to jen rychleji než doposud.

Vlastní rozdíl pro něj mezi tím, co bylo kdysi, a tím, co je nyní skrze vydědění, spočívá v tom, že kdysi jeho jednání a chtění mělo také vliv na běh pozdějšího stvoření a v první řadě na vývoj této země. **To skončilo!** Nyní zasáhne lidské chtění vždy jen **pouze jeho samotného**, s dvojnásobnou, trojnásobnou ostrostí než doposud a také se zcela nečekanou, doposud neznámou rychlostí.

Kromě jeho samotného a těch, kteří jsou s ním stejnorodí, nemůže nyní více způsobit žádnou škodu; neboť všechno ostatní, co s ním není stejného druhu, zůstane tím nedotčeno a stojí již jen pod Boží vůlí samotnou, která je silnější než veškeré chtění lidstva ve stvoření!

A všichni lidé, kteří se nyní nechtějí podřídit zákonům tohoto stvoření, jsou buřiči vůči svému domovu, vůči svému Stvořiteli, svému Bohu! Budou bez milosti vyvrženi a zničeni skrze zákony samotné, které se v zesílené síle Boží nyní rychle a nepřemožitelně obracejí proti všemu, co ničí Bohem chtěnou harmonii.

Dbejte proto svého domova, lidé, a učte se rozumět tomuto pozdějšímu stvoření! **Musíte** se je učit poznávat a řídit se konečně podle jeho pořádku i zde na zemi, jinak jste ztraceni a musíte zahynout.